

σαι εἰς τὴν γῆν καὶ ἐκπεδίσεις ἔξω τοῦ σκάφους, ἐφυγε μὴδὲν εἰπὼν. Ἦτο δὲ οὗτος παράφρων τις, δραπτεῦσας αὐθημερόν ἐκ τοῦ φρενακομείου τοῦ Pedlam.

Ἐκτοτε ὁ Κ. Γρήν, πρὶν ἢ παραλάβῃ ἀγνωστὸν τινα συνοδοιπόρον, νομίζει φρόνιμον νὰ γνωρίσῃ αὐτὸν κάλλιον. Ἀλλὰ τῇ ἐπαύριον ἐφρόντισεν ὅπως ἀνέυρῃ καὶ ὁδηγήσῃ τὸν ἐκ τοῦ

φρενακομείου ἀποδράντα εἰς τὸ ἄστυλόν αὐτοῦ.

(Γράφει Ἐπιθεώρησις.)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ

Ἀλέξανδρος Δουμάς, ὁ διάσημος δραματικὸς συγγραφεὺς καὶ δημοτικώτατος μυθιστοριογράφος τῆς Γαλλίας, ἐγεννήθη ἐν Βιλλερκοττερὲ τῇ 21 Ἰουλίου 1803. Ὁ πατήρ του Ἀλέξανδρος Δάβυ Δουμάς, στρατηγὸς τῆς δημοκρατίας, ἦν υἱὸς τοῦ μαρκησίου Δάβυ Δελιαπαιλλεστερῆ καὶ τῆς αἰθιοπίσσης Tiennette Δουμά, τῆς ὁποίας καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα, καταταχθεὶς εἰς τὸν στρατὸν παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατρός του. Ὑπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα διεκρίθη καὶ ὁ γάλλος συγγραφεὺς, τοῦ ὁποίου ἡ βραχεία καὶ οὐλὴ κόμη, τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὰ παχέα χεῖλη ἀναμνησκουσι τὴν Ἀφρικανικὴν καταγωγὴν του.

Ὁ πατήρ του, ὅστις, ἐν παρόδῳ λέγομεν, ἦτον ἀνὴρ ῥωμαλεώτατος, τὸ πρωτότυπον τοῦ Πόρθου, δυσαρεστηθεὶς πρὸς τὸν Ναπολέοντα ἐν Αἰγύπτῳ, ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῇ τῇ ἐνεργού

ὑπηρεσίᾳ, καὶ ἀπέθανε τὸ 1806, ἀφείς εἰς τὴν γῆραν του τὴν φροντίδα τῆς ἀνατροφῆς τοῦ τετραετοῦς τέκνου των. Ὁ νέος Ἀλέξανδρος ἔδειξε τόσῃν στοργῇ πρὸς τὴν μάθησιν, ὅσῃν καὶ ὁ συμπατριώτης του Ἀγγέλως Πιτοῦ, προτιμῶν τῆς Λατινικῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς τὴν ἄγραν τῶν πτηνῶν καὶ τῶν κονίχλων καὶ τὴν λαθροθηρίαν, ἐνεκα τῆς ὁποίας ἠναγκάσθη νὰ τὸν ἀποπέμψῃ ὁ συμβολαιογράφος, παρὰ τῷ ὁποίῳ ὑπηρετεῖ ὡς γραφεὺς.

Εἰκοσαστῆς ἤλθεν εἰς Παρίσις πρὸς ἐπιδίωξιν τύχης, ἐκκινήσας ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος του με 200 μόνον φράγκων ἐφόδιον, ὁ ἀνὴρ ὁ ὁποῖος μετὰ εἰκοσαστίαν εἶχεν εἰσόδημα 200,000 φράγκων περίπου. Ἐφερε συστατικὰς ἐπιστολάς πρὸς πολλοὺς στρατηγοὺς φίλους τοῦ πατρός του, ἀλλὰ μόνος ὁ στρατηγὸς Φουά ἐμνήσθη τῆς ἀρχαίας φιλίας

καὶ ὑπεδέχθη αὐτὸν μετὰ στοργῆς καὶ προθυμίας νὰ τῷ φανῇ χρήσιμος· πλήν μεθ' ὅλας τὰς καλὰς διαθέσεις του ὑπὲρ αὐτοῦ παρετήρησεν, ὅτι ὁ καλὸς Ἀλέξανδρος οὐδὲν ἄλλο ἐγνώριζεν ἢ μόνον νὰ καλλιγραφή· συνέστησε λοιπὸν αὐτὸν εἰς τὸν Δούκα τῆς Αὐρηλίας καὶ κατάρθωσε νὰ προσληθῇ ὡς ἑκτακτος γραφεὺς εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Δουκὸς με 1200 φράγκων ἐτήσιον μισθόν. Ὁ νεανίας ἀπεδέξατο εὐγνωμονῶν τὴν θέσιν «νὰ ζήσῃ ἐκ τῆς γραφῆς του», ὑποσχόμενος εἰς ἑαυτὸν «νὰ ζήσῃ ἡμέραν τινα ἐκ τῆς γραφίδος του», καὶ παρεδόθη μετὰ σπουδῆς καὶ ἀπληστίας εἰς τὴν μελέτην.

Ἦρξατο γράφων καὶ δημοσιεύων στίχους καὶ δράματα, ἀλλὰ τὸν πρῶτον θρίαμβον ἤρατο τὴν 11 Φεβρουαρίου 1821 διὰ τοῦ ἱστορικοῦ δράματος Ὁ Ἐρρὶκος Γ' καὶ ἡ Αὐλή του· κατὰ τὴν παράστασιν ἔδωκε τὸ

σημείον τῶν χειροκροτήσεων αὐ-
τῆς ὁ Δούξ τῆς Αὐρηλίας, ὅστις
τὴν ἐπαύριον διώρισεν αὐτὴν βι-
βλιοφύλακά του.

Ἰποπεσὼν εἰς τὴν δυσμένειαν
τῆς Αὐλῆς, ἐπὶ τῆς βασιλείας
τοῦ Φιλίππου, ἐνεκα συγγραφῆς
τινος περὶ Βανδέας, κατώρθωσε
κατόπιν νὰ ἐξιλεωθῇ καὶ τὸ 1844
ἐλαβε τὸ παράσημον· ἐπέτυχεν νὰ
ἐπισύρῃ τὴν εὐνοίαν πάντων τῶν
πριγκήπων τοῦ οἴκου τῆς Αὐρη-
λίας· ἰδίᾳ δὲ τοῦ δουκὸς Μονπανσιέ.
τὸν ὁποῖον ἠκολούθησε τὸ 1846
εἰς Ἰσπανίαν, ὡς ἱστοριογράφος
τῶν γάμων του. Τότε, ἀφοῦ ὑπέ-
γραψε τὸ γαμικὸν συμβόλαιον,
διέβη εἰς τὴν Αφρικὴν, τεθέντος
εἰς τὴν διάθεσιν του δημοσίου
ἀτμοπλοίου πρὸς μέγα σκάνδαλον
τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Ἡθέλησε κατόπιν νὰ λάβῃ μέ-
ρος εἰς τὰ πολιτικὰ συμβάντα τοῦ
1848, ἀλλὰ δὲν ῥυθοκίμησε καὶ
ἀπέτυχεν ὡς ὑποψήφιος εἰς τὴν
Ἐθνικὴν Συνέλευσιν· βραδύτερον
δὲ ἐνεκα διαφόρων λόγων ἤναγ-
κάσθη ἐπὶ τινα καιρὸν νὰ κατα-
φύγῃ εἰς Βέλγιον τὸ 1852.

Ἀπλοῦς ἱππότης τοῦ λεγεῶ-
νος τῆς τιμῆς ἔφερε διάφορα ξένα
παράσημα, τὰ ὅποια πολλάκις
παρέτασεν ὅλα ὁμοῦ ἐπὶ τοῦ στή-
θους του.

Τὸ 1842 ἐνυμφεύθη τὴν δε-
σποινίδα Ἰδαν Φερρριέ, ἡθοποιὸν
τοῦ Θεάτρου τῆς Πύλης Ἀγίου
Μαρτίνου, ἧτις ἀπὸ τοῦ 1845
ἐγκατεστάθη ἐν Φλωρεντίᾳ, ὅπου
ἀπέθανε τὸν Μάρτιον τοῦ 1851).

Χρειαζέται ὁλόκληρος τόμος,
ὅπως ἀναγ. ἀφῶσιν ἐν λεπτομερείᾳ
τὰ δράματα καὶ τὰ μυθιστορήματα
τοῦ Δουμά· τὰ πλεῖστα αὐτῶν ἐ-
δημοσιεύθησαν ὡς ἐπφυλλίδες εἰς
ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ· ἰδιαι-
τέρας μνείας ἀξιοῦμεν τοὺς Τρεῖς
Σωματοφύλακας (1844, 8
τόμ.), Μετὰ Εἰκοσιν Ἐτη
(1845, 10 τόμ.) Ἰποκόμητα
τῆς Βραζελόνης (1847, 12
τόμ.) ἐν τῷ Λίβνι· τὸν Κό-
μητα Μοντεχρίστον (1841-
5, 12 τόμ.) ἐν τῇ Εφημερί-
δι τῶν Συζητήσεων· τὴν
Βασίλισσαν Μαργώ (1845
6 τόμ.) ἐν τῷ Τύπῳ· τὰ
τρία ταῦτα μυθιστορήματα ἀνεύ-
θασαν εἰς 200.000 φράγκων πε-
ρίπου τὰ ἐτήσια κέρδη του.

Τὰ πλεῖστα τῶν μυθιστορημά-
των καὶ τῶν δραμάτων του μετε-
φράσθησαν εἰς ἀπάσας σχεδὸν τὰς
γλώσσας.

Εὐκόλως ἐννοεῖται, ὅτι τὸσον
μέγας ἀριθμὸς συγγραφῶν δὲν
ἦτο δυνατόν νὰ ἐξέλθῃ τῆς κεφα-
λῆς καὶ τῆς γραφίδος ἑνὸς μόνου
συγγραφέως· ἡ περιλάλητος δίκη
του τὸ 1847 μετὰ τῶν διευθυντῶν
τοῦ Τύπου καὶ τῆς Συνταγ-
ματικῆς κατέστησε γνωστὸν,
ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς ἀνέλαβε
νὰ τοῖς παρέχῃ κατ' ἔτος πλείονας
τόμους παρ' ὅσους ἠδύνατο ν'
ἀντιγράψῃ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον
ὁ μᾶλλον ἐξησχημένος ἀντιγρα-
φεὺς· εἶχε λοιπὸν συνεργάτας,
ἀλλ' ἐχρειάσθησαν αἱ προκλήσεις
τῶν κριτικῶν καὶ δικαστικῶν ἀπο-
φάσεις, διὰ ν' ἀναγκασθῇ νὰ τοὺς
ὁμολογήσῃ. Τούτου δ' ἐνεκα πολ-
λοὶ ἐπέπεσαν κατ' αὐτοῦ, προσθέν-
τες τινες, ὅτι μετ' ἱσῆς θρασύτη-
τος ἐγύμνωσε καὶ ζῶντας καὶ τε-
θνεῶτας διακεκριμένους συγγρα-
φεῖς, Σίλλερ, Βάλτερ Σκώτ, Θιερ-
ρύ, Σατωβριάνδ, Οὐγκώ κ. λ. π.
Πλὴν μεθ' ὅσα καὶ ἂν εἶπον κατ'
αὐτοῦ ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς δὲν
ἐπαυσε, οὐδὲ θὰ παύσῃ κατὰ πάσαν
πιθανότητα νὰ ᾔναι ὁ προσφιλέ-
στατος καὶ δημοτικώτατος τῶν
γάλλων μυθιστοριογράφων, καὶ
πάνυ δικαίως.

Γεννηθεὶς ἐν Βίλλερ-Κοτιερὲ ὁ
Ἀλέξανδρος Δουμάς, ἐκεῖ ἐπεθύ-
μει καὶ νὰ καταλύσῃ τὸν βίον·
δυστυχῶς ἡ εὐχή του αὕτη δὲν
ἐξεπληρώθη· ἐτελεύτησεν εἰς Ρυγς
τὴν 6 Δεκεμβρίου 1870, σχεδὸν
ἀπαρατήρητος, καθόσον τότε ἡ
Γαλλία διεξῆγε τὸν ἀτυχῆ ἐκεῖνον
πόλεμον, ὁ ὁποῖος τὴν ἐστέρησε
δύο ὥραιας ἐπαρχίας καὶ τόσα
ἐπήγαγε δυστυχήματα ἐπὶ τοῦ ἱπ-
ποτικωτάτου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἐ-
θνῶν.

Υἱὸς αὐτοῦ εἶναι ὁ ἐπίσης διακε-
κριμένος καὶ γνωστὸς συγγραφεὺς,
ὁ ἀκαδημαϊκὸς Ἀλέξανδρος
Δουμάς, υἱὸς, οὕτω καλούμενος
πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ πατρός.

Ἐν τέλει καλὸν νομίζομεν νὰ
γνωρίσωμεν τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ
«Παρθενῶνος», ὅτι μετὰ τῶν
συνεργατῶν τοῦ μεγάλου συγγρα-
φέως εὐρῆται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ
ἡμετέρου Εἰρηναίου Ἀσωπίου, ὃν

μεγάλως ἐτίμα ὁ Δουμάς, ἀπο-
καλῶν αὐτὸν φίλον του.

Ε. Σχ.

ΠΟΛΩΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

I

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ὑπὸ τοῦ κόμητος ΛΔΟΛΦΟΥ ΚΡΟΣΝΟΒΣΚΗ

Ἡ νύξ εἶχεν ἐξαπλώσει τὸν πένθι-
μον αὐτῆς πέπλον ἐπὶ τῆς γῆς, νέφη
σκοτεινὰ συνεκρούοντο ἐπὶ τοῦ εὐ-
ρέος ἐρίζοντος, ὅστις ἤρχιζε ν' ἀνα-
παύηται ἐκ τῶν σπασμῶν, εἰς οὓς
εἶχον κρατήσει αὐτὸν κατὰ τὴν ἡ-
μέραν αἱ καυστικαὶ τοῦ ἡλίου ἀκτῖ-
νες. ἐν ᾧ ὁ ἄνεμος, πιστὸς σύντροφος
τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ Ὀκτω-
βρίου, ἐσύριζε κινῶν μετὰ σφοδρότη-
τος τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων καὶ θά-
μνων. Πάντα ἀνεπαύοντο, μόνος ὁ ἄ-
γριος βύας ἐφαίνετο ὡσεὶ ἀγγέλλων
διὰ τοῦ πενθίμου ἁσματος τοῦ τὴν
θύελλαν, ὅτε δύο ἄνδρες ἐφιπποῖ, κε-
καλυμμένοι μετὰ πλατεῖς μανδύας, ἐξῆλ-
θον τοῦ δάσους, ἐν τῷ ὁποίῳ εἶχον
χάσει τὰ ἵχνη τοῦ δρόμου.

Ὁ πρεσβύτερος αὐτῶν ἐβάδιζεν ἐν
σιγῇ· ἦτο ἐν στολῇ, ξίφος δ' ἐκρέματο
εἰς τὸ πλευρόν του. Τὸ ὠχρὸν καὶ
αὐστηρὸν πρόσωπόν του, σκιαζόμενον
ὑπὸ μεγάλων ἰούλων καὶ πυκνοῦ μύ-
στακος, ἔφερε τὴν σφραγίδα τῶν πό-
νων καὶ μόχθων. Ὁ ἕτερος, νέος καὶ
θαλερός, εἶχε τὸ ἄφροντι ἐκεῖνο ἦθος
τὸ τόσον φυσικὸν εἰς τὴν εἰκοσιδιετῇ
ἡλικίαν. Ἐναλλάξ, ἐσύριζε καὶ διὰ
θωπευτικῶν λόγων ἀνεζωπύρου τὸν
δρόμον του· τὰ ζωηρά καὶ ἐξυπνα χα-
ρακτηριστικά του ἐσχιματίζον προδη-
λοτάτην ἀντίθεσιν πρὸς τὸ σκυθρωπὸν
τοῦ συντρόφου του, ὅστις ἐφαίνετο
πολλάκις πιὼν ἐκ τοῦ ποτηρίου τῆς
συμφαρᾶς.

— Οὐδεμία ψυχὴ ζῶσα! ἀνέκραξεν
ὁ πρεσβύτερος μετὰ φωνὴν τραχεῖαν· ὁ
ἀναγκασθῶμεν νὰ πλαγιάσωμεν μετ'
σκέπασμα τὸν οὐρανόν.

— Ἀδιάφορον ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς, ἀ-
πεκρίθη ὁ Ζδίσλας, διήλθομεν πλέον ἢ
ἅπαξ τὴν νύκτα οὕτως· ἀλλὰ τὰ ζῶα
μας δὲν ἔφαγον τίποτε σχεδὸν ἀπὸ τὸ
πρῶτ καὶ σύρουσι μετὰ δυσκολίας τοὺς
πόδας των.

— Ὡ! ὦ! διέκοφεν ὁ ταγματάρχης,
ποῦ θέλεις λοιπὸν νὰ ὑπάγωμεν; Ἐ-
χάσαμεν λοιπὸν τὸν δρόμον ἐν τῇ σκο-
τίᾳ, καὶ δὲν βλέπομεν οὐδὲ μακρυνόν
φῶς, ὅπερ νὰ μᾶς διδῇ ἐλπίδα ὅτι
ἀνθρώπινον ἔν κατοικεῖ τὴν χώραν
ταύτην. Ὡ! οἱ κύριοι πύργων εἶνε
σπάνιον εἰς τὰ περίχωρα ταῦτα.—